

Arrest

nr. 180 406 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: De X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2015 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat VAN DE WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 juni 2015 een aanvraag voor een visum type C (kort verblijf) in.

1.2. Op 26 juni 2015 wordt de afgifte van dit visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

[X] De/Het Ambassade van België te Manilla

(...)

heeft / hebben

[X] uw visumaanvraag onderzocht

(...)

[X] Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

9. [X] uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

(...)

Motivatie:

(...)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Betrokkene is sedert februari 2015 tewerkgesteld, zit in een proefperiode van 6 maanden. Betrokkene legt geen loonfiches voor als bewijs van regelmatige inkomsten. Betrokkene is jong, alleenstaande zonder kinderen en reist voor de eerste keer binnen het Schengengebied. Betrokkene toont onvoldoende vaste banden aan met het land van herkomst. Betrokkene biedt onvoldoende garantie tot een terugkeer.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In twee middelen betoogt de verzoekende partij als volgt in haar synthesememorie:

“Schending van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

De motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken , vervat in de weigeringsbeslissing stelt verzoekster onvoldoende garantie tot terugkeer biedt :

- betrokkene sedert februari 2015 is tewerkgesteld
- geen loonfiches voorlegt als bewijs van regelmatige inkomsten
- in een proefperiode van 6 maanden zit
- jong, alleenstaande zonder kinderen is
- voor het eerst reist binnen het Schengengebied
- onvoldoende vaste banden toont met het land van herkomst

Hierbij wordt het zorgvuldigheidsbeginstel in ernstige mate geschonden :

a. kennis nemend van het ganse dossier, voorbereid door de consulaire post in Manilla en van wettelijke motivatie voordien door de Dienst Vreemdelingenzaken , en meer specifiek het tijdsverloop, kan niet anders dan worden vastgesteld dat beide instanties op één dag het dossier hebben ontvangen, onderzocht en van commentaar hebben voorzien. Uit meerdere kleine materiële fouten kan worden vastgesteld dat hierdoor onzorgvuldigheden in de beoordeling zijn geslopen die ernstige nadelige gevolgen hebben gehad om te komen tot een grondige en objectieve beoordeling van de feiten en het nemen van een weloverwogen beslissing.

Deze redelijke twijfel maakt plaats voor ernstige twijfel tot zelfs bevestiging wanneer verzoekster vaststelt dat geen van de materiële fouten, gemaakt door de consulaire post tijdens het onderzoek van haar eerste aanvraag werden rechtgezet ondanks deze door haar werden toegelicht in DOC 13 van haar tweede aanvraag waarvan thans om vernietiging beslissing wordt verzocht (stuk 3) .

Hierbij gaat het om die feiten, waar twijfel of onduidelijkheden waren , geformuleerd door de consulaire post, maar zij blijk hebben gegeven dit DOC 13 niet of onvoldoende te hebben gelezen en dezelfde twijfel zijn blijven aanhouden in hun beoordeling van de tweede visumaanvraag .

b. de weigeringsmotieven :

b.1 Ontbreken van loonstroken

De tewerkstelling zelf, bewezen door de door de werkgever E. Gobonseng ondertekende brief, met vermelding van indiensttreding, functie, loon en toegestane afwezigheid wordt in de beslissing niet betwist door Dienst Vreemdelingenzaken.

Foutief vermeldt de verwerende partij nu in haar nota met opmerkingen dat verzoekster enige documenten voorlegde waaruit blijkt welk loon zij maandelijks ontvangt.

Enkel het ontbreken van loonfiches als bewijs hiervan.

Dit terwijl overeenkomstig de onderrichtingen en rechtspraak ter zake (onder meer HJEU arrest van 19 december 2013 Zaak C-84/12 Koushkaki) stellen dat de beoordeling van de individuele situatie van de visumaanvrager, om te bepalen of zijn aanvraag niet afstuit op een weigeringsgrond, complexe evaluaties impliceert, gebaseerd op men name de persoon van de aanvrager. Hierbij dient een analyse van de verschillende documenten, waarvan de echtheid en de geloofwaardigheid moeten worden gecontroleerd.

Het louter vaststellen van het ontbreken van loonfiches gaat hieraan duidelijk voorbij.

Zeker in het licht, dat men bij blijk geven van terdege kennis hebben van de plaatselijke situatie, weet zou moeten hebben dat de Filippijnse samenleving nog hoofdzakelijk gebaseerd is op een "cash-economie" die voorziet in contant uitbetaalde lonen.

De onzorgvuldigheid bestaat er dus in dat men niet verder gekomen is dan een constatacie, ondanks het feit dat de brief van de werkgever duidelijk melding maakt van het loon en de bereidheid om, voor zover nodig, bijkomende inlichtingen te verstrekken.

Verwerende partij stelt dat wanneer aan één van de opgesomde weigeringsmotieven wordt voldaan, het kan volstaan om een visum te weigeren en dat de overige motieven als overbodige motieven moeten worden afgedaan.

In contradictie hiermee stelt de verwerende partij verder dat elke visumaanvraag individueel dient worden onderzocht, rekening houdend met alle documenten die in zijn geheel worden voorgelegd.

Dit laatste is duidelijk niet gebeurd in de visumaanvraag van verzoekende partij.

b.2 Jong

Dit is een arbitrair begrip, waarvan niet eenduidig kan worden afgeleid wat dit aanbrengt tot het objectief vaststellen van een weigeringsgrond.

Verweerster is geboren op 18 april 1976 en werd dus op 18 april 2015 39 jaar oud.

Tevens werd dit motief niet gebruikt als grond voor de weigering van haar eerste visumaanvraag, en kan derhalve niet als motief aangewend worden bij een volgende aanvraag.

b.3 Alleenstaande

In tegenstelling tot de eerste weigeringsbeslissing, waar in de motieven nog werd gesteld dat verweerster "officieel nog steeds gehuwd is", wordt nu de term "alleenstaande" aangehaald.

Haar burgerlijke staat is ongewijzigd "gehuwd". Ze leeft echter sinds 2011 gescheiden van haar echtgenoot en is sindsdien terug inwonend in haar vroegere gezin, samen met haar vader (overleden in december 2012), 3 zussen (waarvan 1 met eigen gezin-cel) en 2 broers (waarvan 1 met eigen gezin-cel). Dit staat aangegeven in haar aanvraag, werd niet terdege bevraagd of onderzocht, zodat de term "alleenstaande" enkel als een subjectieve aanduiding kan worden beschouwd om te komen tot de aanduiding van "onvoldoende vaste banden met het land van herkomst".

Redelijke twijfel kan niet worden gebaseerd op het eenvoudig vermoeden, noch minder op het aanreiken van subjectieve of foute bewoordingen zonder haar

"gezinssituatie" terdege te hebben onderzocht.

b.4 onvoldoende banden met het land van herkomst

Verweerster is sociaal en economisch steeds verankerd geweest in haar thuisland. Vermits het gescheiden leven van haar echtgenoot haar niet in de mogelijkheid stelde dit materieel te bewijzen (verhuisd van Mindanao naar haar familie in Cebu City), heeft ze de historiek van haar tewerkstelling enkel kunnen aanhalen in haar visumaanvraag. Hieruit mag blijken dat zij enkel in de periode tussen december 2012 tot maart 2013 niet actief is geweest naar aanleiding en ten gevolge van een aandoening en operatie en zij in april 2014 hervatte arbeid op doktersadvies voorlopig heeft gestaakt eind mei 2015.

Nadien heeft zij bezoek van de vriend, (...), gekregen (juli-augustus 2014) en heeft zij de voorbereidingen (september-oktober 2014) gedaan voor een eerste visumaanvraag november 2014). Zij was echter reeds opnieuw actief werkzoekende, en is direct ingegaan op een reeds eerdere jobaanbieding toen die aanvraag werd geweigerd.

Het commentaar van de consulaire post, als zou zij enkel opnieuw werk hebben aangevat om tegemoet te komen aan de weigeringsgronden van haar eerste visumaanvraag zijn flagrant onjuist, subjectief en totaal niet onderzocht, dus onzorgvuldig te noemen.

Er is duidelijk sprake van het ontbreken van een gedegen of zelfs maar elementair onderzoek van haar individuele situatie, zoals dat is bepaald in de Europese visumcode en de gedragsregels voor de lidstaten van de Schengenzone.

3.2 Tweede middel

Algemene schending van het zorgvuldigheidbeginsel, evenredigheids- en non-discriminatie beginsel.

Verordening 810/2009 verplicht de lidstaten om over aanvragen voor een Schengenvisum te beslissen na een algehele beoordeling van de situatie, hierbij niet alleen rekening houdend met de voorwaarden van de verordening maar ook met de persoonlijke en menselijke context van de individuele situatie die aan iedere aanvraag ten grondslag ligt.

Zoals reeds supra gemeld, geeft het onderzoek en commentaar door de consulaire post blijk, niet alleen van verregaande materiële onzorgvuldigheid, doch ook van een niet aflatende ingesteldheid om tot het doel, het weigeren van het visum, te komen.

Ter staving hiervan wil verweerster wijzen op een aantal door haar aangebrachte elementen en documenten die door de consulaire post hetzij summier aangehaald, hetzij totaal niet werden vermeld in haar verslag aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nochtans acht zij deze elementen door haar aangebracht in doc. 12.2 van haar aanvraag (stuk 4) essentieel om tot een algemene en objectieve beoordeling van haar situatie en aanvraag te komen en de geringe twijfel die zou kunnen ontstaan bij beoordeling weg te nemen door zelf en pro-actief bewijzen en bijkomende garanties tot terugkeer te aan te reiken.

a. Terugkeergaranties

- a.1 annulment: De Filippijnen is het enige land ter wereld waar echtscheiding wettelijk onbestaande is.

Verzoekster heeft reeds voor de kennisname van de weigering over haar eerste visum een verzoekschrift tot annulering van haar huwelijk ingediend bij de rechtbank van Cebu City: op 20 januari 2015. (zie stuk 4: datum belangrijk, niet de lezing dus niet vertaald)

Derhalve heeft zij dit nu als bijkomend garantiebewijs tot terugkeer gebruikt bij de tweede visumaanvraag.

Dergelijke procedure is immers niet alleen duur, maar ook lang en vergt de fysieke aanwezigheid en getuigenis van haar op bepaalde tijden in die periode. In haar dossier visumaanvraag zit hieromtrent een verklaring, opgemaakt door haar advocaat (stuk zit in het dossier in Manilla)

Door het NIET terugkeren naar de Filippijnen zou zij zichzelf de mogelijkheid ontnemen haar huwelijk te annuleren om nadien als ALLEENSTAANDE, "SINGLE" een nieuwe relatie aan te gaan en toekomst op te bouwen.

Zij is dus nog wel degelijk verankerd met haar thuisland door deze annulatieprocedure van haar huwelijk.

Dit is een veel daadkrachtigere garantie dan het hebben van een werkgelegenheid in de Filippijnen. Mocht zij de intentie hebben om een bekomen visum te gebruiken en hier illegaal willen verblijven, zou zij hier het tienvoudige van een loon in haar thuisland kunnen verdienen!

In contradictie met wat de verwerende partij stelt: "Dat elke visumaanvraag individueel dient worden onderzocht, rekening houdend met alle documenten! die in zijn geheel worden voorgelegd", is dit dus voor dit sterk bewijs van terugkeergarantie NIETGEBEURD.

Meer nog: het werd door de Consulaire post in Manilla niet eens besproken in haar commentaar en verslag aan Dienst Vreemdelingenzaken, met als logisch gevolg dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hiervan geen kennis had en hiermee geen rekening kon houden.

- a.2 Bewijzen uit het verleden (analogie)

Zowel bij de eerste als de tweede visumaanvraag heeft verzoekster verwezen naar de vroegere privé-situatie van de haar uitnodigende persoon. De heer (...) had immers tussen juli 2010 en augustus 2012 een relatie met een Filipijnse die tot 4 maal toe een Schengenvisum heeft bekomen. Ze is steeds voor het verstrijken van het visum teruggekeerd. Enkel de laatste keer niet, vermits ze hier voor ze kon terugkeren, overleden is ten gevolge van een kanker. Er moge tevens te worden opgemerkt dat in géén van die 4 afgeleverde visa loonstroken als bewijs van voldoende inkomsten werden en ultiem bewijs van terugkeergarantie gegeven nog gevraagd! (tegendeel q.e.d. door de verweerder). Zie email na goedkeuring eerste visum 19135/PSN: 6.713.265 - november 2010 (stuk 6)

Deze afgeleverde visa werden met nummer aangegeven in de eerste visumaanvraag van verweerster. Bij de tweede, enkel de laatste referentie van Dienst Vreemdelingenzaken, zodat, bij degelijk en zorgvuldig onderzoek, op eenvoudige en met door de verzoekster aangebrachte middelen, de echtheid, juistheid en kon worden vastgesteld.

Vermits bij een visum niet enkel de aanvrager, doch in belangrijke mate de uitnodigende persoon instaat en garant staat (ten laste neming) voor het respecteren van de visumvoorwaarden, meent verzoekster dat dit in de globale context, in een één en ondeelbaar dossier, weliswaar als een "subjectief", niet eigen

aan de voorwaarden, doch ontegensprekelijk om een tastbaar bewijs van terugkeerintentie dient beschouwd te worden.

Dit middel is krachtig, en wint ook aan motiveringskracht door verwijzing naar het Arrest RvV 62.645 dd. 31/03/2011 waarin, in analogie met sporters uit eenzelfde sportclub, werd aangenomen dat geen ernstige twijfel kon worden ingeroepen over de terugkeer van de verweerder in ziele zaak.

Geen van deze door verzoekster aangereikte middelen werd ernstig becommentarieerd, onderzocht noch opgenomen in de weigeringsmotieven.

Nochtans stelt de verwerende partij terecht: "Dat elke visumaanvraag individueel dient worden onderzocht rekening houdend met alle documenten! die in zijn geheel worden voorgelegd.

Verzoekster roept derhalve schending van het zorgvuldigheidbeginsel, evenredigheids- en non-discriminatie beginsel in, vermits op die manier de consulaire post in Manilla een dossier heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken zonder dat die met kennis van alle elementen uit de aanvraag kon rekening houden."

2.2. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van elk van de hierboven vermelde motieven de aanvraag kan weigeren. Daarbij is niet voorzien in een systeem van cumulatieve weigeringsmotieven op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De

vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 60-63).

2.3. De bedoeling van de Uniewetgever om de nationale autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1 van die Visumcode. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een *“toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie”* vertegenwoordigt, *“bijzondere aandacht”* te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er *“redelijke twijfel”* bestaat over bepaalde aspecten.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 32 (meer specifiek, lid 1, onder b) van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode dat luidt als volgt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:
a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;
d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.
(...).
3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde besluit dat er onvoldoende garantie voor een terugkeer is omdat niet afdoende is aangetoond dat verzoekster geen afdoende bewijs heeft geleverd van regelmatige inkomsten in het herkomstland en dat verder blijkt dat zij een jonge alleenstaande vrouw zonder kinderen is die voor de eerste keer reist binnen Schengen. Er blijken bijgevolg onvoldoende vaste banden met het herkomstland.

2.5. Verzoekster wijst er op dat zij naar aanleiding van haar eerste visumweigering via een “DOC 13” bij haar tweede visumaanvraag nadere toelichting heeft gegeven bij twijfels en onduidelijkheden. Deze toelichtingen werden echter niet of onvoldoende gelezen. Tevens stelt zij dat bepaalde elementen door haar aangebracht in “doc. 12.2” veronachtzaamd zijn.

2.6. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster niet betwist dat zij geen loonfiches heeft voorgelegd waaruit kan afgeleid worden dat zij regelmatige inkomsten heeft. Verzoekster blijft zich vastpinnen op het feit dat zij een bewijs van tewerkstelling heeft voorgelegd, meer bepaald een ondertekende brief door haar werkgever, maar de Raad merkt op dat dit an sich ook niet betwist wordt door de verwerende partij. Het is evenwel geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat er geen bewijs voorligt van regelmatige inkomsten wanneer verzoekster op generlei wijze aantoonst dat zij in functie van deze tewerkstelling ook daadwerkelijk inkomsten genereert. Verzoekster meent dat zij geen loonfiches kan voorleggen omdat er in de Filipijnse samenleving vaak gebruik gemaakt wordt van contact uitbetaalde lonen. Het komt evenwel aan verzoekster toe het bewijs te leveren dat zij financiële middelen heeft in het herkomstland. Het blote betoog dat haar loon contant uitbetaald wordt en zij aldus op geen enkele wijze dit kan bewijzen kan niet overtuigen om louter op grond van een brief van de werkgever aan te nemen dat verzoekster werkelijk regelmatige inkomsten heeft, dit temeer nu blijkens de visumaanvraag verzoekster verklaarde dat zij een loonbrief zou ontvangen na zes maanden, wat erop wijst dat verzoekster wel degelijk via haar werkgever een bewijs zou kunnen bekomen van de uitbetaling van haar loon, zelfs al wordt dit contant uitbetaald.

Waar verzoekster erop wijst dat haar werkgever de bereidheid vertoonde zonodig bijkomende inlichtingen te verschaffen, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan de verzoekster toekomt die een aanvraag indient ter verkrijging van een visum deze aanvraag afdoende te stofferen met alle elementen die zij daartoe nuttig acht. In dat kader komt het niet aan de verwerende partij toe, wanneer deze vaststelt dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn, verzoekster te verzoeken alsnog bijkomende inlichtingen te verstrekken. Dit geldt des te meer nu de vorige visumaanvraag van verzoekster reeds geweigerd was en zij aldus op de hoogte was van het feit dat zij haar aanvraag afdoende moet onderbouwen met bewijskrachtige elementen.

Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen die zij ter ondersteuning van haar aanvraag heeft meegedeeld veronachtzaamd zou hebben.

Waar verzoekster voorts kritiek heeft op de vaststelling van de verwerende partij dat zij jong is nu zij stelt 39 jaar te zijn, benadrukt de Raad nogmaals dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de verzameling van de verschillende punctuele elementen die de socio-economische situatie van verzoekster kenmerken, met name het gegeven dat zij geen bewijs levert van regelmatige inkomsten, dat zij jong is - wat geenszins kennelijk onredelijk is nu een leeftijd van 38 jaar bezwaarlijk als “oud” kan aanzien worden - alleenstaand is en

geen kinderen heeft en voor de eerste keer binnen Schengen reist en die blijken uit het administratief dossier, te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer.

Het betoog van verzoekster dat de vaststelling inzake het jong zijn niet als weigeringsmotief in de eerste beslissing werd gebruikt en aldus nu ook niet kan gebruikt worden, overtuigt geenszins. De Raad wijst er immers op dat elke visumaanvraag op individuele wijze wordt beoordeeld en het niet is omdat in een eerdere weigeringsbeslissing bepaalde motieven niet werden gehanteerd, dit verhindert dat deze motieven in een latere weigeringsbeslissing alsnog gehanteerd worden.

Met haar betoog dat zij nog steeds gehuwd is maar sinds 2011 gescheiden leeft van haar echtgenoot en terug inwoont bij haar vader, zussen en broers, maakt verzoekster evenmin aannemelijk als zou de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling zijn gekomen dat verzoekster alleenstaand zonder kinderen is. Immers betwist verzoekster niet dat zij niet meer samen is met haar echtgenoot, ook al is ze daarmee nog gehuwd, en kan het loutere feit dat zij zou samenwonen met haar vader en broers en zussen evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster een alleenstaande is zonder kinderen.

Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat het op grond van het geheel aan vaststellingen is dat de verwerende partij tot haar besluit komt dat er onvoldoende garanties voorliggen voor een terugkeer. Zoals blijkt uit voorgaande heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij wel degelijk regelmatige inkomsten heeft en heeft zij evenmin aannemelijk gemaakt dat zij niet kan beschouwd worden als een jonge alleenstaande vrouw zonder kinderen zodat de vaste band met het thuisland onvoldoende is, hetgeen niet kan omgebogen worden door erop te wijzen dat zij inwoont bij haar vader, broers en zussen. Daarenboven wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoekster als dertiger opnieuw is moeten gaan inwonen bij haar vader, broers en zussen, juist de vaststellingen van de verwerende partij versterkt dat verzoekster geen vaste banden heeft met het land van herkomst gezien haar socio-economische situatie die inderdaad wijst op een gebrek aan regelmatige inkomsten en weinig perspectieven in het herkomstland.

Waar verzoekster de historiek van haar tewerkstelling in het herkomstland aanhaalt, geeft zij zelf aan dat zij een ganse periode niet arbeidsactief is geweest, wat ook de reden daarvan zij, Het is pas na de weigering van de eerste visumaanvraag dat zij is ingegaan op een werkaanbieding. De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet ontkent dat verzoekster sedert februari 2015 tewerkgesteld is, maar erop wijst dat ze in een proefperiode van zes maanden zit en ze geen bewijzen voorlegt van regelmatige inkomsten. Het betoog dat het niet klopt dat zij enkel werk gezocht zou hebben om tegemoet te komen aan de eerste weigeringsbeslissing, doet hoegenaamd geen afbreuk aan de motivering van de beslissing zelf, nu dergelijk motief niet terug te vinden is in de bestreden beslissing zelf.

Het loutere feit dat verzoekende partij een procedure tot nietigverklaring van haar huwelijk in het herkomstland hangende heeft waarbij haar aanwezigheid vereist is maakt evenmin dat, in het licht van de vaststellingen aangaande haar socio-economische situatie in het herkomstland, daaruit kan afgeleid worden dat het kennelijk onredelijk is vast te stellen dat het voornemen terug te keren voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. De Raad benadrukt nogmaals dat het geenszins vereist is dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt.

Het betoog dat in andere visadossiers met betrekking tot een voormalige vriendin van de heer A.G. visa werden afgeleverd zonder dat het voorleggen van loonstroken werd gevraagd als bewijs van terugkeergarantie, maakt niet dat verwerende partij in kader van de aanvraag van verzoekende partij zou moeten overgaan tot de afgifte van een visum omwille van voormelde redenen. Immers benadrukt de Raad nogmaals dat elk dossier beoordeeld wordt op zijn individuele merites. De overtuiging van verzoekende partij dat de uitnodigende persoon instaat voor het naleven van de visumvoorwaarden en dit dus als bewijs geldt van terugkeergarantie, kan evenmin overtuigen.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen en in het licht van de ruime beoordelingsmarge van de gemachtigde bij het beoordelen of er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62), acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat verzoekster onvoldoende garantie tot een terugkeer biedt

zodat het voornemen om het Belgisch grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat het weigeringsmotief in rechte en in feite aldus gehandhaafd blijft.

Verzoekster blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op onjuist feitelijke gegevens. Zij toont evenmin aan dat het weigeringsmotief steunt op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling, of dat de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 32 van de Visumcode beschikt, werd overschreden.

2.7. Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoekster slaagt hier evenwel niet in.

2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER